

Posedlá láskou

Petra Karasová

Petra Karasová

POSEDLÁ LÁSKOU

1. KAPITOLA

(21. leden 2009)

Sedím v MHD, jedu z kina domů. Před očima mám pořád hlavního hrdinu filmu a v uších mi zní hudba z milostné scény. Bože, to byla krása! A ten hlavní hrdina byl naprosto dokonalý! Kdo ho vlastně hrál? Snažím se vzpomenout na závěrečné titulky. Už vím! Michal Svoboda! Musím se o něm dozvědět víc.

„Příští zastávka-Dvořákova.“

To už tam budu? Páni, to je rychlost. Obvykle jezdí tahle linka na moji zastávku tak dvacet minut. Dívám se z okna na potměšilé ulice města. Už se blížíme k mojí zastávce, tak vstanu ze sedačky a stoupám si ke dveřím. Jakmile trolejbus zastaví, vystoupím a pomalu jdu k domovu. Mám trochu výčitky svědomí. Řekla jsem totiž mamce, že jdu s kamarádkou nakupovat oblečení. Mamce bude určitě divné, že nic žádného nového oblečení nenesu.

Odemykám si vchodové dveře a jdu po schodech nahoru. Odemknu si i dveře od bytu, v předsíni si sundávám boty a kabát. Vtom sem z kuchyně nakoukne mamka.

„Tak kde jste byli? A co sis přinesla?“

A je to tady! Horká chvílka! Pomalu jdu za ní do kuchyně.

„Kde máš nákupní tašku? Tobě se tam nic nelíbilo?“

„No víš...já...nebyla s Bárrou nakupovat... byla jsem v kině...“
doznávám.

„Tak proto jsi potřebovala peníze?! To jsi mi nemohla říct rovnou, že chceš jít do kina?! A já si bláhově myslela, že si konečně opustila svou módu šatovek a vytahaných sukni.“

Mamka je pořádně naštvaná. Smutně sklopím hlavu.

„Myslíš, že tohle je správné?“

„Ne, to si nemyslím. Promiň mi to.“

Mamka jen vzdychne.

„Vem si rohlík s Ramou a šunkou, je to tu připravený k večeři. Umej se a jdi do pokoje. Hlavně buď potichu, Honzík už spí.“

„Ano,“ řeknu tiše.

Mamka odejde a já si připravím večeři, jak mi řekla. Potom si vlezou do koupelny.

Potichu otevírám dveře od dětského pokoje. Můj malý bráška opravdu už spí. Potmě jdu k posteli. Au, teď jsem narazila do její hrany. Hladím si nohu, do které jsem se uhodila. Odsouvám peřinu a lehám si do postele. Myšlenky mi opět zabloudí k Michalovi. Je tak krásný. Ve filmu se objevil nahý do půli těla, jo, to bylo něco. Závidím jeho herecké partnerce, že se s ním mohla líbat a natáčet milostnou scénu. Zavírám oči, jsem už za celý den unavená...copak se mi bude zdát?

2. KAPITOLA

„Pavlíčko, plobud' se!“

Honzík mnou třese.

„Ještě chvílku...“, prosím.

„Pavlíčko, už je čas, mamka šíkala, že tě mám plobudit,“ nedá se bráška odbýt.

Neochotně se sunu zpod peřiny. Jdu do koupelny a omývám si obličej studenou vodou. Juj, tohle nemám ráda, ten ledový šok na obličej. Ale pak už je mi to příjemné, probere mě to. Škoda, že to, co se mi zdálo, byl jen sen. Jo, byl to krásný sen o Michalovi.

V pokoji se obléknu a jdu se nasnídat. Ale ne! Táta (tedy vlastně otčím) je ještě doma! Doufám, že zase nebude mít nějaké řeči. Sedám si ke stolu a беру si buchtu, kterou včera mamka pekla.

„Mamka říkala, že jsi včera místo na nákupu byla v kině. Tohle ti tu nebudu tolerovat!“

Nic mu na to neřeknu, nemělo by to smysl. Jen se nakloním k hrnečku voňavého mátového čaje a upiju z něj.

„Tvoje chování v poslední době je vůbec hrozné. Jestli to takhle půjde dál, budeš se muset odstěhovat.“

„A kam jako bych se stěhovala?“ divím se.

„Na internát, ostatně o tom uvažujeme s mamkou už od Vánoc.“

Hm, hlavně, že jste mi nic neřekli. Takovýhle překvapení mám fakt ráda.

„A můžeš mi říct, co je na mém chování tak hrozného?“

„Všechno. Nepomáháš mamce, podvádíš nás jako včera a vůbec je s tebou těžké vyjít.“

Aha, to jsi mě teda potěšil, tati. Zakousnu se do buchty, ale potom, co mi táta řekl, mi ani ta maminčina skvělá bublanina nechutná. Vstávám proto od stolu a jdu se do pokoje obléknout. Pak si vezmu baťoh a vyrazím do školy.

Hned první hodinu nás učitelka překvapila pětiminutovkou z matematiky. Ach jo, já to nechápu. Postup znám, jenže mi stejně vždycky vyjde nějaký nesmysl. Jako teď.

„Mládeži, dokončujte,“ zní nekompromisní učitelčin hlas.

Dopíšu poslední dva kroky postupu. Stejně to budu mít zase blbě. Podávám učitelce papír a zadívám se z okna na zasněžené stromy před školou. Ten pohled ve mně vyvolává smutek a beznaděj.

Krom matiky jsem ještě zkoušená z ekonomiky. Marketing je docela zajímavé učivo, jde mi, takže dostanu jedničku. No, aspoň něco pozitivního za dnešek, co se školy týče. Zbytek hodin mi celkem rychle uteče.

Když přijdu domů, připravím se do školy, slupnu jablko a banán ke svačině a pak přemýšlím, co budu dělat dál. Chtěla jsem si zjistit něco víc o Michalovi. Doma sice máme počítač s Internetem, jenže patří tátovi a ten mě tam určitě nepustí.

„Jdu do knihovny,“ houknu na tátu.

„Jo, do pěti buď doma.“

„Budu. Zatím.“

Beru si kabát, kozačky a jdu na MHD. Naštěstí na zastávce v tom mrazu nestojím dlouho, městská mi jede téměř hned.

V knihovně si sednu k prázdnému počítači a najedu na hlavní stránku Googlu. Natukám do vyhledávání „Michal Svoboda.“ Páni, to je odkazů! Nejdřív se podívám na jeho oficiální stránky. Páni, on je to i politik! To jsem vůbec nevěděla. Bylo mi divný, že jsem ho v ničem jiném hrát neviděla, ale tohle mně fakt překvapilo. Na osobnosti.cz se přidám do jeho fanklubu a prohlížím si diskusi a fotky. Je opravdu krásný. Jak je vidět, nejsem sama, komu se líbí.

Podívám se na hodinky. Proboha, už je půl šesté! To bude mít zas táta řeči. Rychle vstávám od počítače a jdu si pro průkazku. Na městskou čekám asi deset minut, což mi na náladě nepřidá. Nejenže jdu pozdě, ale navíc mě mráz štípe do tváří. Když o čtvrt hodiny později otevírám dveře od bytu, mám úplně stažený žaludek, jak se bojím tátových výčitek.